Среща с Ронотам

Произведението е реализирано
с финансовата подкрепа на
министерството на културата
на Република България.

www.fiut.bg

СРЕЩА С РОПОТАМ
© Издателство „Фют“, 2025
Цвета Брестничка, автор
Елена Жаблянова, художник

Тази книга е предмет на авторско и търговско право
на издателя. Използването на текста и оформлението
без съгласието на издателя е забранено. Продаването,
препродаването, заемането, наемането и пускането
в обращение по друг начин, освен по начин, определен
от издателя и закона, е забранено.

Печатница „Мултипринт“

Цвета Брестничка

Среща с Ропотам

Нарисува Елена Жаблянова

Издателство „Фют“

глава 1,

в която се срещаме с река Ропотамо и поне един герой е заплашен от изчезване

Знаете ли река Ропотамо? Да, да, онази същата, която мързеливо се влива в Черно море. Ама толкова мързеливо, че от време на време забравя да се влива в морето и тогава то започва да се влива в нея. Всички реки са реки като реки – текат в една посока, а Ропотамо от мързел забравя накъде тече и я кара така:

му тече натам,
му тече насам.

Точно този ден Ропотамо течеше натам. На Гого обаче въобще не му пукаше, защото си имаше свои ядове.

– По дяволите! – извика той и ритна един камък във водата.

– Не е хубаво да се казва „По дяволите!“ – обади се Мимето.

Тя седеше малко по-настрани. Беше събрала на коленете си букет пъстри цветя и се опитваше да плете венец. Не ѝ се получаваше много добре.

Гого я изгледа кръвнишки:

– По дяволите! По дяволите! По дяволите! – и добави. – А ти да мълчиш! Особено когато говориш с мен!

Мимето се нацупи:

– Стига бе, бате!

Гого се втренчи в нея и повтори натъртено:

– По дяволите!

Мимето размаха към него чорлавия сноп, на който се опитваше да придаде форма, и заяви:

– Ама мама каза, че не е хубаво да се казва „По дяволите!“.

– Какво не е хубаво да се казва? – ухили се момчето.

Мимето се наведе да събере изпадалите от венеца цветя и разсеяно отговори:

– По дяволите...

– А ти защо го казваш? – изсмя се Гого.

– Аз не го казвам, ти го казваш... – заоправдава се момичето.

Гого присви очи:

– Какво казвам?

– По дяволите!

– Ето, че пак го каза!

Гого беше много доволен от себе си. Мимето вече беше готова да заплаче:

– Стига бе, бате, пак ме обърка!

– „Стига бе, бате! Стига бе, бате!“, само това знаеш!

Ама че си глупава! Омръзна ми да те слушам! – момчето

запуши ушите си с пръсти, но продължи да вика: – Омръзна ми да те гледам! Поне да бяхме някъде на някое интересно място, докато чакаме тате да се върне с лодката, а то – под тъпите дървета край тъпата река... Че и за тебе да отговарям! Тези, възрастните, акъл имат ли? „Не ходете към пътя, не влизайте във водата, седете си кротко като деца и слушайте как хубаво пеят птичките...“ Дрън-дрън!

Мимето се ослуша:

– Ама те наистина пеят хубаво!

– Ти да мълчиш! – кресна ѝ Гого. – И без това си ми в повече! Ако те нямаше, можеше поне да се изкъпя в реката. Ама сега съм сигурен, че ще ме издадеш. Ще ме издадеш, нали?

Момчето тръгна застрашително напред. Маратонките му настъпиха падналите цветя. Мимето изпусна каквото беше останало от венеца и се сви:

– Стига бе, бате!

Гого се хвана за главата:

– Хайде пак почна! Стига с това „Стига бе, бате!“ Писна ми от тебе! Да беше момче, поне малко да приличаше на мене... Ама не! Само мрън-мрън, мрън-мрън... Няма ли да млъкнеш!? Как ми се иска да изчезнеш...

В пъстрите му очи проблесна искрица и той още по-заплашително се втренчи в Мимето:

– Какво ли да направя, че да изчезнеш? Ако имаше дистанционно, можех да те изключа. Щрак копчето и – хоп! – няма те. Ама нямаш. Ха! Може би някое заклинание ще свърши работа! Я чакай да помисля... Аха! Сетих се! Ще те изпаря!

Мимето разтреперено заопипва синия си гащеризон и жълтата блузка, сякаш да провери дали вече не е изчезнала:

– Стига бе, бате!

Гого я изгледа вбесено:

– Кажи го още веднъж, кажи го само още веднъж и – край! Няма те! Леле, колко хубаво ще бъде! Всичко ще си е само за мен! Няма да деля нищо с никого. Защо трябва да ме е грижа за тебе? Ти дори не си ми истинска сестра!

Мимето преглътна сълзите си:

– Сестра съм ти... А ти си ми батко...

– Сестра, сестра, ама имаш друга майка – продължаваше да вика момчето. – Ако тате не се беше оженил за майка ти, сега можеше още да си живее у нас... И да си е само мой татко. И нямаше да те има тебе! И всички подаръци щяха да са си само за мене! И всички сладоледи! И всичко, всичко!

– Стига бе, ба... – започна Мимето, но рязко се обърна към храстите, които загражда малката полянка, на която стояха двете деца. – Бате, там нещо шумоли!

глава 2,

в която се появяват нови лица и странни опашки

Гого се огледа и размаха пръст към момичето:

– Да бе! Стига с тези номера! Човек не може да разчита на тебе. Дори в предсмъртния си час се разсейваш!

Мимето обаче не откъсваше очи от храстите:

– Бате, там има нещо розово!

– Пречиш ми да се съсредоточа! – изрева Гого. – Аз се опитвам да те изчезна, а ти въобще не ми помагаш!

Мимето го задърпа за ръката:

– Бате, то има очи!

– Ох, стига! Естествено, че ще има очи! Всеки има очи! – сряза я Гого и изведнъж се сепна:

– Кой има очи?

– Всеки... – измънка Мимето.

Гого пак се ядоса:

– Я не ме баламосвай!

Мимето сви рамене:

– Ама ти така каза: „Всеки има очи“...

– Питам те ти за кого каза, че има очи!

– За онова розовото...

– Кое розовото?

– В храстите...

Гого си пое дълбоко дъх:

– Значи според теб в храстите има нещо розово с очи? Да не би да има и малко навито опашле?

Мимето погледна отново към храстите, които леко се поклащаха. Сбърчи луничавия си нос и замислено каза:

– Не видях добре, може и да има...

Гого се разсмя:

– Ето докъде води прекаляването с приказките преди лягане! Започват да ти се привиждат розови прасета!

– Ти си прасе! – обадиха се храстите.

Гого настръхна:

– Кой го каза? Ти ли? – надвеси се той заплашително над Мимето.

– Не! Той беше! – кимна момичето към храстите.

– Стига глупости!

Гого тръгна към храстите, но изведнъж му се стори, че две-три вейки се разлюляха твърде съмнително. Момчето се закова намясто и нерешително погледна към Мимето. Тя се примъкна до него и се опита да го хване за ръка, но той се дръпна. Отвори уста да каже нещо, но Мимето го изпревари:

– Излез, видях те! – викна момичето към храстите.

– Наистина ли? – отговориха храстите.

– Наистина! – отвърна Мимето.

– Да не се шегуваш? – усъмниха се храстите.

– Стига де! – изгуби търпение момичето. – Видях те! Какво повече искаш, да те заплюя ли?

– А може ли? – с надежда попитаха храстите.

– Какво?

– Да ме заплюеш.

– Може, ако играем на жмичка...

– Хайде! – зарадваха се храстите.

Тук Гого загуби търпение. Спря да върти глава ту към Мимето, ту към храстите и се сопна:

– Я излизай!